

Patiesā un dzīvā baznīca

PREZIDENTS HENRIJS B. AIRINGS

Pirmais padomnieks Augstākajā Prezidijā

Atbalstot Tomasu Spenseru Monsonu kā pravieti, gaišreģi un atklāsmju nesēju, un Baznīcas prezidentu, un D. Todu Kristofersonu kā apustuļi un Divpadsmit apustuļu kворuma locekli, mēs esam redzējuši un sajutuši pierādījumu tam, ka Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīca ir gan patiesa, gan dzīva. Tās Kungs runāja par tiem, caur kuriem Viņš atjaunoja Baznīcu pēdējās dienās. Par tiem Viņš teica, ka tiem „varētu būt spēks ielikt šīs baznīcas pamatu, un varētu to izvest laukā no krēslas un tumsas, vienīgi patieso un dzīvo baznīcu

uz visas zemes virsmas, ar kuru Es, Tās Kungs esmu ļoti apmierināts, runājot uz baznīcu kopumā un nevis atsevišķi,—

jo Es, Tās Kungs, nevaru raudzīties uz grēku pat ar vismazāko atlaidi;

tomēr tam, kas nožēlo grēkus un pilda Tā Kunga baušļus, tiks piedots;

un tam, kas nenozēlo grēkus, tam tiks atņemta pat tā gaisma, ko viņš ir saņēmis; jo Mans Gars ne vienmēr pūlēsies ar cilvēku, saka Pulku Kungs.¹

Ši ir patiesā Baznīca—vienīgā patiesā Baznīca, jo tajā ir priesterības atslēgas. Vienīgi šajā Baznīcā Tās Kungs ielika spēku saistīt uz zemes un saistīt debesīs, kā Viņš to darīja apustuļa Pētera laikā. Šīs atslēgas tika atjaunotas Džozefam Smitam, kurš toreiz tika pilnvarots piešķirt tās Divpadsmito kворuma locekļiem.

Kad pravietis Džozefs tika nogalināts, Baznīcas ienaidnieki domāja, ka Baznīca ies bojā. Tie domāja, ka Baznīcu bija radījis mirstīgs cilvēks un tādēļ tā ies bojā līdz ar viņu. Taču to cerības tika laužtas. Tā bija patiesa Baznīca un tai bija spēks turpināt

dzīvot, pat ja mirst tie, kas ir izvēlēti uz laiku to vadīt.

Šodien mēs esam redzējuši pierādījumu tam, ka šī ir patiesa un dzīva Baznīca. Priesterības atslēgas pieder mirstīgajiem, taču Tās Kungs sagatavoja veidu, kā šīs atslēgas turpina funkcionēt uz zemes tik ilgi, cik vien cilvēki pielietos ticību gan tam, ka atslēgas ir uz zemes, gan tam, ka tās tiek nodotas Dieva izvēlētajiem kalpiem pēc Viņa gribas.

Dieva ļaudis ne vienmēr ir bijuši šādas brīnumainas pieredzes cienīgi, kāda mums bija šodien. Pēc Kristus debesbraukšanas apustuļi turpināja lietot atslēgas, ko Viņš tiem bija atstājis. Taču Baznīcas locekļu nepaklausības un ticības zuduma dēļ apustuļi mira, neatstādami šīs atslēgas pēctečiem. Šo traģisko notikumu mēs saucam par Atkrišanu. Ja Baznīcas locekļiem toreiz būtu bijusi iespēja un vēlme lietot ticību tāpat kā jums šodien, Tās Kungs nebūtu paņēmis priesterības atslēgas no zemes. Tāpēc šai dienai ir vēsturiska un mūžīga nozīme pasaules vēsturē un mūsu Debesu Tēva bērnu dzīvē.

Nu mūsu pienākums ir palikt ticības cienīgiem, lai pildītu savu solījumu atbalstīt tos, kas tika aicināti. Tās Kungs bija ļoti apmierināts ar Baznīcu atjaunošanas sākumā, un ir apmierināts arī šodien. Taču Viņš brīdināja Baznīcas locekļus toreiz, tāpat kā Viņš brīdina tagad, ka Viņš nevar raudzīties uz grēku pat ar vismazāko atlaidi. Lai atbalstītu tos, kas šodien tika aicināti, mums ir jāpārskata sava

dzīve, jānožēlo grēki, ja nepieciešams, jāapņemas turēt Tā Kunga baušļus un jāseko Viņa kalpiem. Tas Kungs mūs brīdina, ka, ja mēs nedarīsim šīs lietas, Svētais Gars tiks atturēts, mēs zaudēsim gaismu, ko bijām saņēmuši, un nespēsīm pildīt šodien doto apņemšanos atbalstīt Tā Kunga kalpus un Viņa patieso Baznīcu.

Katram no mums ir jāveic pašnovērtējums. Pirmkārt, mums ir jāizmēra dziļums pateicībai par piederību patiesajai Jēzus Kristus Baznīcai. Otrkārt, mums ir jāzina ar Svētā Gara spēku, kādos veidos mēs varam uzlabot baušļu turēšanu.

No pravietojuma mēs zinām, ka patiesā un dzīvā Baznīca ne vien netiks atkal paņemta prom no zemes, bet tā kļūs vēl labāka. Mūsu dzīves tiks pārveidotas uz labāku, ja pielietosim ticību grēku nožēlošanai, vienmēr atcerēsimies Glābēju un centīgāk turēsim Viņa baušļus. Svētie Raksti satur apsolījumu, ka tad, kad Tās Kungs atkal nāks uz Savu baznīcu, Viņš redzēs, ka tā ir garīgi sagatavojusies, lai satiktu Viņu. Tām būtu jāpadara mūs apņēmīgus un optimistiskus. Mums ir jādara labāk. Mēs to spējam. Un mēs to darīsim.

Šajā dienā jo īpaši gudri būtu apņemties atbalstīt ar savu ticību un lūgšanām tos, kas mums kalpo valstībā. Man ir zināms Baznīcas locekļu ticības spēks, kas pielietots, lai atbalstītu tos, kas ir aicināti. Pēdējo pāris nedēļu laikā spēcīgos veidos es esmu izjutis to cilvēku lūgšanas un ticību, kurus es nepazīstu un kuri pazīst mani vienīgi kā kādu, kas ir ticis aicināts caur priesterības atslēgām.

Prezidentu Tomasu S. Monsonu svētīs un atbalstīs jūsu ticība. Arī pār viņa ģimeni tiks izlietas svētības jūsu ticības un jūsu lūgšanu dēļ. Visus tos, kurus jūs šodien atbalstījāt, atbalstīs Dievs gan viņu, gan jūsu ticības dēļ.

Katram Baznīcas loceklim būs iespēja atbalstīt, kalpojot Dieva Vārdā. Šī Baznīca ir ievērojams svētību spēks tās locekļiem un visiem cilvēkiem uz zemes. Piemēram, Baznīca ir veikusi ievērojamu humāno darbu visur pasaulē. Viss tas ir iespējams, pateicoties Baznīcas locekļu un draugu ticībai, ka Dievs dzīvo un ka Tās Kungs vēlas palīdzēt tiem, kam vajadzīga palīdzība, ko Viņš var sniegt caur Saviem uzticīgajiem mācekļiem.

Bez tam, tieši caur šo Baznīcu un tanī esošajiem priekšrakstiem saistīšanas spēka svētības aizsniedzas līdz pat garu pasaulei. Šī ir patiesa un dzīvā Baznīca, kas aizsniedz pat tos, kas vairs nedzīvo. Ar ticību atrodot savu senču vārdus, dodoties uz Tā Kunga namu un piedāvājot veikt viņu vietā priekšrakstus, jūs atbalstāt šo vareno darbu, kura mērķis ir sniegt glābšanu visiem Debesu Tēva bērniem, kas ienākuši šajā pasaulē.

Es vēlētos parunāt par dažiem iemesliem, kāpēc es uzskatu, ka mums būtu jāpateicas par patiesu un dzīvu baznīcu. Pēc tam es minēšu dažus veidus, kuros es saskatu, kā Baznīca tiek sagatavota Glābēja Otrajai Atnākšanai. Un visbeidzot, es sniegšu savu liecību par to, kā esmu nonācis pie atziņas, ka šī ir patiesa un dzīvā Baznīca.

Visvairāk es esmu pateicīgs par attīrošā spēka pieredzi, kas pieejama

caur priekšrakstiem, kas izpildāmi ar priesterības spēku. Es esmu sajutis piedošanu un attīrīšanu caur kristīšanu, ko veica tie, kam ir tādas pilnvaras. Es esmu sajutis sirdi degam, kas ir iespējams vienīgi tādēļ, ka Dieva kalpi ir teikuši vārdus: „Saņem Svēto Garu.“

Manas pateicības sajūtas izriet arī no savā ģimenē saņemtajām svētībām. Tas, kas izmaina un pārveido mūsu ģimenes dzīvi tagad un mūsu gaidas pēc priekšpilnas ģimenes dzīves nākamajā pasaulē, ir saistīšanas spēks un mūsu zināšanas par to. Ideja un cerība par to, ka man var būt mūžīgas attiecības, dod man spēku atšķirtības un vientulības brīžos, kas ir mirstīgās eksistences daļa. Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas uzticīgajiem ir dots apsolījums, ka mums var būt attiecības un ģimenes paplašinājums mūžībā. Šāds apgalvojums būtiski izmaina uz labo pusī visas mūsu attiecības ģimenēs.

Piemēram, savā dzīvē es esmu punktā, kad lielā attāluma dēļ es nevaru labi iepazīt savus mazbērnus un ar laiku arī mazmazbērnus. Ir arī cilvēki, kuriem nekad nav bijusi iespēja apprecēties vai būt par vecākiem, kuriem ir tādas pašas alkas, kā man—būt tuvākam ar ģimeni. Pateicoties zināšanu atjaunošanai par mūžīgām ģimenēm, mums ir lielākas cerības un esam laipnāki visās savas ģimenes attiecībās. Lielākais prieks šajā dzīvē rodams ģimenēs, un tas būs rodams ģimenēs nākamajās pasaulēs. Es esmu ļoti pateicīgs par pārliecību, ka, ja mēs būsim uzticīgi, tad tās pašas attiecības, ko mēs

baudām šeit šajā dzīvē, būs kopā ar mums mūžīgi nākamajā pasaulē, mūžīgajā godībā.²

Es varu saskatīt pierādījumu pravietotajai Baznīcas pilnveidošanai. Piemēram, ceļodams un iepazīdams Baznīcas locekļus, es redzu, ka viņu dzīvēs notiek nemitīgi uzlabojumi. Pateicoties viņu vienkāršajai ticībai un paklausībai, Izpirkšana veic izmaiņas un uzlabojumus Baznīcas locekļos. Nereti es esmu sanāksmēs kopā ar acīm redzami pazemīgiem cilvēkiem, kam ir ļauts mācīt stundas un sprediķus, kam ir tāds spēks, kā tas, kas tika dots Lehijam un Nefijam, Helamana dēliem. Atceraties pierakstu:

„Un notika, ka Nefijs un Lehijs sludināja lamaniešiem ar tādu lielu spēku un varu, jo viņiem bija dots spēks un vara, lai viņi varētu runāt un viņiem arī tika dots tas, kas viņiem tiem ir jāsaka.“³

Es esmu pārliecināts, ka prezidenta Gordona B. Hinklija vēlēšanās tiks izpildīta. Viņš mācīja, ka visi, kas ienāk Baznīcā, tiks saglabāti pilnīgā sadraudzībā, ja tie tiks baroti ar labo Dieva vārdu. Es atceros viņu sakām, ka pēdējie vārdi, ko viņš varētu teikt savas kalpošanas beigās būs „saglabāšana, saglabāšana, saglabāšana.“ Viņa vārdi turpina dzīvot prezidenta Monsona vadībā un visos mūsos, kad atbilstam kritērijiem, lai mums būtu Lehija un Nefija spēks barot ar labo Dieva vārdu. Es esmu pārliecināts, ka jūs turpināsiet, tāpat kā es turpināšu apbrīnot pazemīgos Pēdējo Dienu svētos, kas ar lielāku spēku veic mājskološanu, apmeklē un runā ar saviem draugiem, kas nav Baznīcas locekļi.

Daudzus gadus mēs esam atcerējušies prezidenta Deivida O. Makeja vārdus: „Katrs Baznīcas loceklis ir misionārs.“ Es esmu pārliecināts, ka diena nāk, kad caur Baznīcas locekļu ticību mēs redzēsim pieaugam to cilvēku skaitu, kas tiks uzaicināti dzirdēt Dieva vārdu un kas pēc tam ienāks patiesajā un dzīvajā Baznīcā.

Ir vēl kāds uzlabojums, par ko es esmu pārliecināts, ka tas notiks. Ģimenes visur Baznīcā meklē veidus, kā stiprināt un pasargāt savus bērnus no apkārtējā ļaunuma. Dažos gadījumos šie vecāki ir izmisuši, cenšoties atgriezt ģimenē tos ģimenes locekļus, kas ir noklīduši. Es esmu pārliecināts, ka Dievs arvien vairāk atalgo viņu centienus. Tie, kas nekad nepadodas, atskārtīs, ka Dievs arī nekad nepadodas un ka Viņš tiem palīdzēs.

Liela daļa šīs palīdzības nāks no tiem, kas ir aicināti kalpot Baznīcā. Palīdzības sniegšanas gars pieaugs, un daudzi būs tādi kā jaunais bīskaps Tomass Monsons, kuram bija iedvesma praktiskos veidos aicināt un iedrošināt tos, kas, iespējams, uz laiku, nespēj saskatīt viņiem noliktās Dieva svētības. Prezidents Monsons līdz pat šai dienai atceras tos, kuru labā viņš strādāja, lai tos glābtu, kamēr bija viņu bīskaps. Es ceru, ka ikvienam no mums ir pārliecība par to, ka Dievs mūs vadīs tad, kad mēs sniegsimies pēc tiem, kurus Dievs vēlas, lai mēs atvestu sev līdzī, kad atgriezīsimies mājās pie Viņa.

Cits uzlabojums, ko es saskatu ienākam valstībā, ir vēlēšanās un spēja palīdzēt nabadzīgajiem un tiem, kas

ir trūcumā. Es esmu redzējis apbrīnojamu līdzjūtības pieaugumu Baznīcas locekļu starpā pret dabas katastrofu upuriem visur pasaulē. Sēru vēstīs es lasu par ģimenēm, kas lūdz, lai ziedojumi tiktu nosūtīti uz Pastāvīgās izglītības fondu vai uz Baznīcas Humānās palīdzības fondu.

Pravietis Džozefs Smits redzēja šo brīnišķīgo attīstību. Viņš teica, ka, cilvēkam kļūstot patiesi pievērstam, tas vēlēties doties visur pasaulē, lai rūpētos par Debesu Tēva bērniem.⁴ Tas pašreiz sāk notikt Baznīcas locekļu vidū. Tas, kas man šķiet ievērojams, ir, ka došanas paraugs nonāk līdz tiem, kam pašiem pieder nedaudz, un, šķiet, to neietekmē tas, vai atrodamies labos vai sliktos ekonomiskos apstākļos. Man tas ir pierādījums, ka Izpirkšana Baznīcas locekļu starpā darbojas jo efektīvāk.

Mana liecība par to, ka šī ir patiesa un dzīva Baznīca, aizsākās manā bērnībā. Viena no manās senākajām atmiņām saistās ar konferences sanāksmi, kas tika noturēta ne tādā vietā kā šī, bet viesnīcas īrētā numurā. Uzstājās vīrietis, kuru es nepazinu, ne arī šodien zinu, kā viņu sauc. Es zināju vienīgi to, ka viņš bija kāds, ko uz mūsu mazo apgabalu misijā atsūtīja tas, kam bija priesterība. Es nezinu, ko viņš runāja. Taču es saņēmu spēcīgu, iespaidīgu apliecinājumu, pirms man bija astoņi gadi un pirms es kristijos, ka es dzirdēju Dieva kalpu patiesā Jēzus Kristus Baznīcā. To neveicināja ne īrētais numurs, ne klātesošo skaits, kas bija mazs, bet gan pārliecība, ka esmu svētīts tajā brīdī atrasties patiesas Baznīcas sanāksmē.

Kad biju pusaudzis, mēs ar ģimeni pārcēlāmies uz vietu, kur bija organizēti Baznīcas stabi, un pirmo reizi es sajutu priesterības kvorumu un mīloša bīskapa spēku. Es joprojām atceros un varu sajust pārliecību, ko ieguvu, sēžot priesterības kvorumā līdzās bīskapam un zinot, ka viņam ir patiesa Israēla soģa atslēgas.

Tāda pati liecība pie manis nāca jau agri manā dzīvē, divās svētdienās — vienā Albukerkē, Ņūmeksikā, un otrā Bostonā, Masačūsetsā. Abos gadījumos es biju klāt dienā, kad no apgabala tika izveidots stabs. Šķietami parasti vīrieši, kurus es labi pazinu, tika aicināti kalpot par stabu prezidentiem. Tānīs dienās es pacēlu savu roku, kā jūs to darījāt šodien, un pie manis nāca liecība, ka Dievs ir aicinājis Savus kalpus un ka es tikšu svētīts viņu kalpošanas un atbalstīšanas dēļ.

Es esmu izjutis tādu pat brīnumu neskaitāmas reizes Baznīcā.

Pēc laika, kad viņi bija tikuši atbalstīti, es redzēju, ka šie prezidentiem bija dots spēks un spējas saviem aicinājumiem. Šo pašu brīnumu es esmu novērojis prezidenta Monsona kalpošanā, kad viņš saņēma aicinājumu prezidēt pār Baznīcu kā pravietis un prezidents un pielietot visas priesterības atslēgas uz zemes. Manā klātbūtnē viņš ir saņēmis atklāsmi un iedvesmu, kas man ir apliecinājis, ka Dievs godina šīs atslēgas. Es esmu aculiecinieks. Tās ir priesterības atslēgas, kas Tā Kunga vārdiem ir „bez sākuma un gala.”⁵

Es sniedzu jums svinīgu liecību, ka šī ir patiesa un dzīva Jēzus Kristus Baznīca. Debesu Tēvs atbildēs uz jūsu kvēlajām lūgšanām, lai jūs paši uzzinātu par to. Jums var

būt liecība par to, ka aicinājumi, kurus jūs šodien atbalstījāt, nāk no Dieva. Pat vairāk, jūs varat zināt, ka šajā Baznīcā tiek veikti priekšraksti, kas spēj attīrīt dvēseles un saistīt gan uz zemes, gan debesīs, kā tas tika darīts Pētera, Jēkaba un Jāņa dienās. Šīs atslēgas un priekšraksti ir atjaunoti savā pilnībā caur pravieti Džozefu Smitu un ir nodotas tālāk pēctečiem. Jēzus ir Kristus. Viņš dzīvo. Es to zinu. Es liecinu, ka Tomass S. Monsons ir Viņa dzīvais pravietis. Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīca ir patiesa un dzīva. Par šo es liecinu Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. M&D 1:30–33.
2. Skat. M&D 130:2.
3. Helamana 5:18.
4. Skat. *History of the Church*, 4:227.
5. Skat. Almas 13:8.